

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberéé”

XXII. (LXXXXII.) 34. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. AUGUSZTUS 20.

Okos vendégszeretet

Zsidók 13:1—2.

Az új kenyér ünnepén hálaadással emlékezhetünk meg arról, hogy hosszú ideje bőségesen terített asztalhoz ülhetünk. Van miből gyakorolnunk a vendégszeretetet. Hálásak lehetünk azért is, hogy hazánkban nincsenek koldusok, akikkel „jótékonykodhatnánk”. Bár, ha nyitott szemmel járunk, akkor fogunk látni ilyen irányú szolgálatokat is. Vihetünk egy-egy tál meleg ételt annak az idős, egyedülálló néninek, akit a Tanács ugyan régen elhelyezett volna a Szociális Otthonban, de ő hallani sem akar erről. Vagy meghívhatjuk vasárnapi ebédre annak az asszonynak a gyermekeit, aki betegsége miatt képtelen gondoskodni a gyermekeiről. Gyakran megfordulnak gyülekezeteinkben más-honnan jött testvérek is. Falusi gyülekezetekben az is megtörténik ilyenkor, hogy közös vendégséget készítenek, az apostoli idők mintájára.

A vendéglátás a szeretetnek az a fajtája, amelyik anyagi áldozattal jár. Gyakorlása egy kicsit rámutat a földi dolgokban való sáfárságunk milyenségére. Lót óriási áldozatot vállalt vendégeiért (1 Móz 19:1—8). Az a tény, hogy tudtán kívül angyalokat vendéglát meg, arra tanít, hogy ne csak hívő testvéreinket, ismerőseinket fogadjuk szeretettel, hanem ismeretleneket is (Mt 25:37). A vendégfogadás készsége, misszióknak kezdetétől fogva megvan gyülekezeteinkben. Gyakorlása körül azonban vannak olyan helytelenségek, melyeket éppen a szeretetért (1 Kor 16:14) kívánatos lenne kiküszöbölni. Tegyük nagyító alá néhányat ezen apróságok közül!

Ki tudja, mennyi fájdalmas versengés kerekedett egy-egy tekintélyesebb vendéghez való ragaszkodásból. Ez nem egyéb, mint az Ige által elítélt személyválogatás (Jak 2:1—5). Vagy nem tudunk lemondani a több vendégünk közül valamelyikről annak a testvérnek a kedvéért, akinek nem jutott vendég. Milyen különös ellentmondás: a terített asztalunkat megosztanánk másokkal, de a vendégeinket nem.

Kölcsönös vendéglátás esetén kísért az, hogy versenynek tekintjük ezt a területet. Akár gyülekezeti, vagy családlátás túl akarunk tenni egymáson. A vendégfogadás nem arra való, hogy világgá kürtöljük főzés-tudományunkat. Ilyen esetekben a hiúság ízetlenné teszi a vendégszeretet áldáshozó alkalmait.

A barátságos kínálásnál ne menjenek tovább vendégszerető háziasszonyaink. Nem az bizonyítja, hogy finom volt az ebéd, ha sikerült dupla mennyiséget megetetni a vendéggel...

Közös vendégségnél, ha több vendég érkezett annál, amit vártunk, akkor a vendéglátó dolga nem az, hogy aggodalmaskodásukkal megzavarják a testvéri együttlétet, hanem könyörögni ahhoz, Aki a keveset meg tudja sokasítani (Jn 6:9—12; 1 Kor 17:14).

Ne keressünk hibát ott, ahol nincsen, de ha akad is valami hiányosság az igyekezet ellenére is, ne hibáztassuk, ne szomorítsuk egymást! A szeretetvendégséget előkészítők ne legyenek a szeretetlen megjegyzések céltáblái!

Étkezéseinknél — nemcsak akkor, amikor vendégeink vannak, hanem egyébkor is — legyen az Úr Jézus a középén (Jn 20:19.26)! Ne viselkedjünk úgy, mint azok, akiknek a hasuk az istenük (Fil 3:18.19)! Az étkezésre is vonatkozik, hogy Isten dicsőségére tegyük. Ne feledjük el, hogy Isten országa nem evés és nem ivás (Róm 14:17)! Vendégségünkben ne a szakács vagy a vendégfogadó személye — esetleg a jobbnáljobb ételek — legyenek a fontosak, hanem a lelki épülés (1Kor 14:26b)!

Fodor János

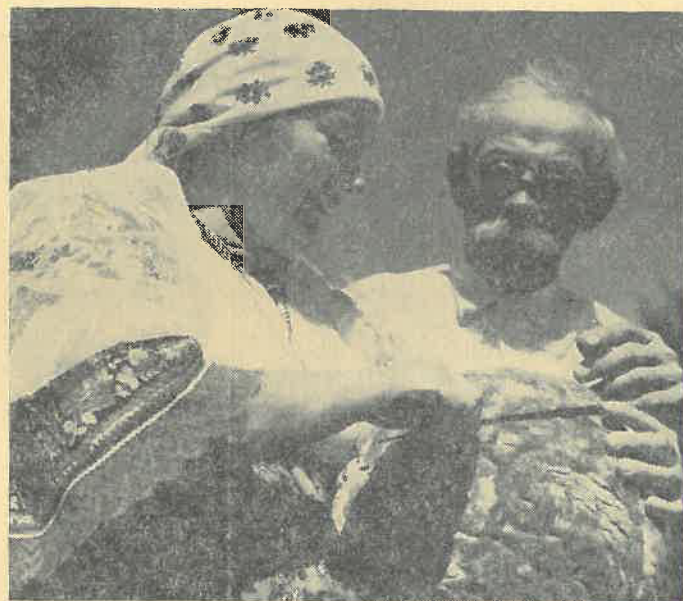
AZ ALKOTMÁNY ÜNNEPE

Az országgyűlés 29 évvel ezelőtt, augusztus 20-án iktatta törvénybe és léptette életbe a Magyar Népköztársaság Alkotmányát. Szabad, és kell is ünnepelnie minden hívő embernek ezen a napon azt az alap-törvényt, amit egységes rendszerben fog össze az Alkotmány. Ez a mű alapja egyenlőségünknek, közbiztonságunknak és lelkiismereti szabadságunknak. Az Alkotmány ajándékai közül most e háromra emlékezünk örömmel!

Akik éltünk az elmúlt rendben is, jól emlékezünk még az igazságtalan és jogtalan megkülönböztetésekre. A szülők helyzete eleve meghatározta a megszületett emberpalánták sorsát. Aki szegény, egyszerű emberként látta meg a napot, nem sok jóra számíthatott. Akinek vagyona, rangja volt, lehetett ugyan bármilyen gyöngye képességű, mégsem lett földönfutó szegénnyé soha, de hány tehetséges szegény kallódott el a századok során! Ma a lehetőségek sokasága áll előttünk, s mi élünk is ezekkel, megkülönböztetés nélkül, boldogan!

Országépítésünk erős pillére a közbiztonság is, melyet ugyancsak alkotmányunk biztosít. Nyugodtan kelhetek, fekhetek, kezdeményezhetek, ha becsületes, jó szándék vezet. Azokat pedig, akik tisztátalan utakat járnak, másokra törnek, sértik a rendet, a közbiztonság szervei érettünk fegyelmezik, ha kell büntetik. Becsüljük meg ezt a biztonságot! Másként is volt és lehetne ma is. Hatalmas, gazdag országokban sokszor félelmetesen és életveszélyesen hiányzik e biztonság.

Becsülünk és ápolunk ki alkotmányunknak azon rendelkezéseit, melyek a lelkiismereti szabadság

mellett szólnak. Megnyomorított, korlátozott lelkiismereti szabadság élvezhetetlenné tenné a meglevő egyéb javakat. Beteg lelkű embereket nevelne. Az, hogy hirdethetem a mennyei Felség magasztos Igéit, és testvéreim bármely foglalkozási ágból jöhetnek az Ige hallgatására, bizonyítéka a lelkiismereti szabadságunknak.

Ez a visszaemlékezés kötelez bennünket: szeressük hazánkat, tiszteljük, becsüljük alkotmányát, törvényeit, hiszen értünk vannak, védenek bennünket és biztosítják, hogy nyugodt és csendes életet éljünk istenfélelemmel. Aldott legyen ezért az Úr neve!

Szegénnyé lett értetek!

2Korinthus 8:9.

Az Ég és a Föld gazdagságához nem fér kétség! A Föld gazdagságát részben ismerjük az Égét hisszük és kutatjuk. Mi, hívő emberek valljuk, hogy e kincsek teremője és jogos tulajdonosa Isten, aki szabadon rendelkezik a teremtett-séggel. És úgy rendelkezett, hogy csodálatos nagy szeretete által minden kincset égen és földön az ember rendelkezésére bocsát. Semmit azokból önző módon magának meg nem tart.

Jézus Krisztus a teremő Isten szent Fia, örököse az egész világnak, aki ugyancsak rendelkezik e kincsek felett, minden esetben az Atyával egyetértésben. Jézus Krisztus erről a mérhetetlen gazdagságról, illetőleg ennek egy részéről mondott le, földrejövetelekor, amit az ember megváltásáért vállalt. Természetesen időlegesen, földi küldetése tartamára, azért, hogy ez időleges veszteség árán tegye gazdaggá mindazokat, akik a bűn pusztító hatása miatt elszegényedtek, ha valakik elfogadják megváltó áldozatát és kegyelmét. Szegénnyé lett értünk!

Mi a szegénység? Hontalanság. Menyire szegény és nyomorult ember az, akinek nincs otthona. Különösen, ha lehetne, vagy éppen van, de életkörülményei valamilyen ok miatt kizárják abból. Tekereg, „csövez”, kapualjakban és más méltatlan helyen tölti el idejének egy részét. De, ha a legjobb munkát végzi is, és hontalansága nem bűneinek következménye, a hontalanság akkor is hontalanság, és ennek súlyos hatása ránehezedik a küldötte. Tudjuk Jézusról, hogy annyira szegénnyé lett értünk, hogy otthonáról mondott le, hogy hozzánk közelíthessen. Szó szerint igazság, hogy neki e Földön nem volt otthona, amelyet igazán sajátjának mondhatott volna. Úgy kezdődött, hogy amikor karácsonykor e Földre érkezett, egyetlen otthon ajtaja sem nyílt meg számára.

Pedig, ha megnyílt volna is, attól az nem biztos, hogy otthona is lett volna. Még csak be sem fogadták Őt. Az állatok otthona számára csak menedékhely lett. Még földi szülei otthona is zaklattá lett miatta. Nem is egyszer, mene-

külniük kell. Végül is egész földi küldetésére rányomja az otthon hiánya a szegénység keserves bélyegét.

Jogosan panaszkodik el egyszer: „Az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.” Pedig milyen csodálatos otthona volt a mennyei Atyánál! De szegénnyé lett értünk, hontalanná.

A szegénység — nincstelenség. A nincstelenség a nagy emberek rangja. A nagy küldetések, nagy eszmék embe-reinek, a vándoroknak minnek is gazdagság, csak teher lenne és akadályozná őket a küldetésben. Ez a magyarázata annak, hogy óvja Jézus tanítványait is a gazdagság koloncainak felszedésétől. „Ne szerezzetek...” De Neki a nincstelenség azt jelentette, hogy még kenyere sem volt bővíben. Nem csak a megkísértés idején közelíthette meg a Sátán, hogy „változtasd a köveket”, máskor is éhezett Ő. Tanúja a fügefá, meg a tanítványsereg. Viszont az is igaz, amit mondott, hogy „nemcsak kenyérről él az ember...” Ha valakire igaz ez a tétel, akkor először is a szellemvilág kincseit hordozó emberekre igaz. Legelőször is Jézus Urunkra. De Ő is evett kenyeret. Ha kellett és nagyon nagy szükség volt rá, megengedte, hogy tanítványai, számára is, kalászkokat szaggassanak. Ha nem volt már semmi más, emberi út, akkor isteni hatalma által teremtette meg a mindennapit.

Biztos vagyok abban is, hogy az Úrnak nem volt két ruhája, mert ha volt is valamikor, az egyiket ráadta az első útszéli koldusra. Így taníthatta joggal, hogyha „valakinek két ruhája, köntöse van, az egyiket adja annak, akinek egy sincs...”

Azt is tudjuk, hogy pénz dolgában sem álltak jól Jézus és tanítványai. Így igaz és teljes a szegénység. Mert ha nincs is valamin, de pénzünk van, hamar megszüntethető a szegénység. De itt az sincs. Annyi sem sokszor, hogy a törvényszerinti útiadót megfizessék. Dicsőség azonban azért, hogy ez a szegénység nem volt akadály egyszer sem a megváltás nagy munkájában.

A szegénység — a cselekvési szabadság korlátozottsága. Nem érhet nagyobb büntetés alkotó, és emberi boldogságért

munkálkodó embert annál, mintha cselekvési szabadságában korlátozzák. Még az átlagos embert is megalázza, ha korlátot vernek cselekvési és mozgási szabadságának. Ez büntetési forma. Jaj az írónak, ha nem írhat. A művésznek, ha nem faraghat, nem alkothat. A prédikátornak, ha nem hirdetheti az isteni szót. Az építésznek, ha nem építhet. Jézus szegénysége ezzel az adalékkal is terhelt volt. Igaz, önként vállalta azt a jogfosztottságot, hogy nem veti be isteni hatalmát az emberi érz és akarat megtörésére. A tenger, a betegség, az ördög, a halál nem állhatott ellen hatalmának, a piciny, kis ember útját állta, lassította magasztos terveit. Pedig mindent megtett azért, hogy ezt az embert elbukott állapotából felemelje, alkalmassá tegye az emberfeletti világok megismerésére és az e szinten lehetséges nagyvonalú, isteni hatalommal teljes élet megélésére. És nem vetette le ezt az önként magára vállalt cselekvési jogfosztottságot akkor sem, amikor az ember hamis tanúvallomást tett ellene, ácsolta keresztjét, megcsúfolta, megalázta és keresztre feszítette. Túrta a korlátokat, a szegénységet értünk.

A szegénység — tekintélyhiány. Akkor is és azután is még sokáig, sokfelé manapság is a szegénység egyik legkeserűbb kísérője. Nem figyel jóformán senki sem arra, amit egy szegény ember mond. Legfeljebb egy élelmes gazd, valamilyen formában maga adja el, a nem egyszer kiváló gondolatot, és akkor mindjárt más. Már elfogadható. Remélem, senki nem állítja, hogy Jézusnak valami nagy tekintélye volt kortársai között. Ez a tekintélyhiány természet-szerűleg, még követőit is sújtotta és sújtja ma is sokfelé. Jézusról ma is sokan lekiicsinylőleg beszélnek. Követőit pedig bárgyunak, maradinak tartják. Pedig Jézus éppen gondolkodni tanította meg követőit. Bemutatta a méltóságos emberi életet, és azt adta követőit elé normaként. Igaz, sok a követelmény, sokan ezért is nem vállalják ezt az életformát. De az élet ma mindennél fenyegetőbb igazolja. Olcsóbban nem lehet boldogan és megelégedetten élni e földön.

(Folytatása a következő számban)

Boros Gergely

Dallasi kórus

1978 nyarára európai körutat tervezett a Dallasi Első Baptista Gyülekezet ifjúsági kórusa. Európai körútjuk során július 28-án érkeztek Magyarországra.

Megérkezésük napján Gary Moore lelkész-karnagy két munkatársával a SZET elnökénél, dr. Palotay Sándornál tett látogatást.

A kórus 30-án délelőtt a Baptista Egyház Tahi táborába látogatott. A délelőtti istentiszteleten szolgáltak a résztvevők öröme. Az istentiszteleten részt vett Egyházunk elnöksége is. Az ígét dr. Szakács Imre titkár testvér hirdette. Révész László misszió alelnök testvér vezette az istentiszteletet és köszöntötte Jézus Krisztus nevében a Dallasból érkezett vendégeket.

A kórus tagjait elkísérte erre az újtára Dr. W. A. Criswell, a népes gyülekezet vezető lelkipásztora, aki 34 éve dolgozik a gyülekezet élén. Gary Moore karmester, a gyülekezet énekkarának zenei vezetője nagy hozzájárulással vezényelte a kórust és a 15 tagból álló zenekart. Gary Moore zenei végzettsége mellett lelkipásztori diplomát is szerzett, hogy feladatát jobban végezhesse.

Nagy tetszést aratott Willa Dorsey, a híres néger énekes szolgálata. Mély átéléssel adta elő a szebbnél szebb spirituálékat. Amikor felcsendült az ismert ének: „Ha Isten békéje lakja a szívemet...” az ismert dallam hallatán felragyogott a hallgatók arca.

Loren Laing hegedűjátéka is feledhetetlen marad, amikor a „Messze fenn egy hegyen...” kezdetű éneket játszott. Az énekkar szebbnél szebb énekei örömmre hangolták a hallgatókat. Jó volt látni, hogy Isten gyermekei bárhol is, Jézus Krisztusban testvérekre találhatnak. Az „Öröm-óda” parafrázisa jól érzékeltette azt a gondolatot, hogy Krisztusban testvérek vagyunk. Az istentisztelet végén Gary Moore karmester ajándékkal köszöntötte egyházunk elnökét, Laczkovszki János testvért.

Este a Nap utcai imaházba látogattak el vendégeink. Az esti istentiszteleten Nagy Ferenc helyi lelkipásztor testvér hirdette az Igét. Az istentiszteleten Mészáros Kálmán szakterületi alelnök testvér köszöntötte a vendégeket és az ünnepi gyülekezetet. A tolmács feladatát Viczián János testvér látta el.

Sz. J.

A lelki ajándékok

II.

A LELEKI AJÁNDÉKOK EGYENKÉNTI ISMERTETÉSE

Már eddig is találkoztunk utalás formájában egyik-másik kegyelmi ajándékkal. Ismerkedjünk meg most már velük behatóbban is a Pál leveleiben található lelki ajándék-jegyzékek alapján. Az 1Kor 12:3–10-ben található legismertebb jegyzéken kívül e levélben a 12:28-ban, a 12:29,30-ban, a 13:1–3-ban, a Róm 12:6–8-ban és az Ef 4:11-ben is találunk egy-egy felsorolást. E hat ígehely alapján összeállított lelki ajándék-táblázat közlése előtt *néhány megjegyzést* kell sorra vennünk:

a) A Pál által közölt lelki ajándék-jegyzékek több ponton eltérnek egymástól. Világosan kitűnik ebből az, hogy a karizmáknak nincs egy lezárt és változhatatlan kánonja. Joggal feltételezhetjük tehát, hogy Isten Lelke az időkhöz és a körülményekhez alkalmazkodva esetenként egyes ismert ajándékokat mellőz és helyettük új, eddig még nem ismert ajándékot hoz elő gazdag tárházából. Figyelemre méltó, hogy már az Újszövetségben is találunk egy-egy „jegyzéken kívüli” lelki ajándékot: a szenvedésre való készséget (Fil 1:29) és az önmegtartóztatás képességét (1Kor 7:7).

b) A lelki ajándék-jegyzékekben Pál néha nem magát az ajándékot, hanem

az ajándékhoz kapcsolódó tisztséget nevezi meg. Pl.: prófétálás helyett próféták, tanítás helyett tanítók áll.

c) Néhány esetben egyazon ajándékra különböző helyeken más-más elnevezést használ. Pl.: egy helyütt pásztorokról, másutt előjárókról beszél.

d) Olykor több részajándékot egy gyűjtő elnevezéssel jelöl, máskor — esetleg ugyanabban a jegyzékben is — a részajándékokat külön is megnevezi. Pl.: a tanítás két összetevőre bontva: bölcsesség beszéde és ismeret beszéde: a szolgálat három összetevőre bontva: adakozás, irgalmasság és könyörület.

E megjegyzések után a következő *lelki ajándék táblázat*ot állíthatjuk össze (az x jelzi, hogy a nevezett ajándék melyik ígehelynél fordul elő, az x lábához írt számjegy az általa jelzett ajándéknak az adott ígehely ajándék-jegyzékében elfoglalt sorszámát mutatja). (Lásd a mellékelt táblázatot!)

A lelki ajándékok táblázatában felsorolt karizmákról a következőkben majd a táblázatba való besorolás rendjében néhány megállapítást teszünk.

(Folytatás a következő számban)

Győri Kornél

A lelki ajándékok összefoglaló táblázata Pál apostol levelei alapján

	1 Kor	12: 8 - 10	1 Kor	12: 28	1 Kor	12: 29. 30	1 Kor	13: 1 - 3	Róm	12: 6 - 8	Ef	4: 11
apostolság	—	X ₁	X ₁	—	—	—	—	—	—	X ₁		
prófétálás	X ₆	X ₂	X ₂	X ₂	X ₁	X ₂						
evangéliumhirdetés	—	—	—	—	—	—	—	—	X ₃			
tanítás :	—	X ₃	X ₃	—	X ₃	X ₅						
- bölcsesség beszéde	X ₁	—	—	X ₄	—	—						
- ismeretnek beszéde	X ₂	—	—	X ₃	—	—						
pásztorság, előjárásra való képesség	—	—	—	—	X ₆	X ₄						
- buzdítás, intés	—	—	—	—	X ₄	—						
- kormányzás, vezetés	—	X ₇	—	—	—	—						
- lelkek megkülönböztetése	X ₇	—	—	—	—	—						
szolgálat	—	—	—	—	X ₂	—						
- adakozás	—	—	—	X ₆	X ₅	—						
- irgalmasság	—	X ₆	—	—	—	—						
- könyörület	—	—	—	—	X ₇	—						
hit	X ₃	—	—	X ₅	—	—						
csodatevő erő	X ₅	X ₄	X ₄	—	—	—						
gyógyítás	X ₄	X ₅	X ₅	—	—	—						
nyelveken szólás	X ₈	X ₈	X ₆	X ₁	—	—						
nyelveken szólás megmagyarázása	X ₉	—	X ₇	—	—	—						

Olvasóink leveleiből Pálfordulásom

Tavasszal a mi gyülekezetünk is részesedett a kedvezményes áru újjáfordítású Bibliából, hogy eljusson az Élet kenyere azokhoz is, akik teljes áron nem tudták volna megvenni. Nagyon megörültem ennek a lehetőségnek.

Ez az öröm nálam egyáltalán nem volt magától értetődő. Hisz annak idején, amikor az épp hogy megjelent új fordítást ismertette lelkipásztorunk a gyülekezet vezetősége előtt, én azt mondtam:

— Nekem jó a régi fordítású Biblia! Azon és azzal nőttem fel, jól ismerem a hangulatát, ízét és zamatát. Az új fordítást az én 65 évemmel már nem tudom, és nem akarom megszokni!

Nem is vásároltam meg hosszú ideig. Végül is a harmadik vagy negyedik szállítmányból vettem egyet. Nem meggyőződésből, talán csak illendőségből, hogy ne mutassak rossz példát, vagy azért, hogy ilyen könyvem is legyen.

Aztán kezdtem beleolvasgatni. Először csak magamnak. Nemsokára azonban már a mindennapi családi áhitaton is ebből olvastam. Később az ígértetésekre készülve mindkét fordítást magam elé vettem. Hasonlítgattam a kétféle szöveget. Rövid idő múltával azt vettem észre, hogy miközben a prédikáció alapigéjét fölolvastam a régi fordításból, állandóan a fülemben cseng az újjáfordítás szövege. Végre elhatároztam, hogy átallok az új fordítás használatára. Előbb azonban még el kellett háritanom egy akadályt, amelyet minden egyéb lehetőséget kizáró kijelentéssel én állítottam önmagam elé azon a régi vezetőségi megbeszélésen: „...nem akarom megszokni!”

Az Úr adott erőt, hogy ezt is megtegyem. A legközelebbi vezetőségi tanácskozáson — a jelenlevők látható örömeire és meglepetésére — azt javasoltam, hogy mostantól kezdve szöszékünkön legyen ott a régi fordítású Biblia mellett az újjáfordítású is.

Íme, ez az én fent leírt örömöm háttere!

Tőke Jenő (Szeged)

TÉRJ MEĞ!

Jelenések 3:14—22

A hét kisázsiai gyülekezet közül a laodiceaira az jellemző, hogy langyos. Nemrégiben írtam a hideg szárdiszi és a meleg filadelfiai gyülekezetéről. Most vizsgáljuk meg a langyos gyülekezetnek szóló üzenetet! A szokványos igemagyarázati módszereket figyelmen kívül hagyva, és a részletek magyarázatát is mellőzve, egyetlen alapvető üzenetre szeretném felhívni a figyelmet: Vannak olyan keresztyén gyülekezetek, amelyek jóhíruék, gazdagok, nincs szükségük semmire, csak éppen az Úrnak az a véleménye róluk, hogy nincsenek megtérve. Félelmetes! Nem arról van szó — amibe többnyire beletörődünk —, hogy minden gyülekezetben akadnak megtérten tagok, hanem arról, hogy a *gyülekezet* nincs megtérve, más szóval: egyetlen tag sincs megtérve, de külön-külön és közösségekben is azt hiszik, hogy minden rendben van a hitükkel, sőt már minden célt elértek, semmire sincs szükségük. Derült égből érkező villámcsapásnak számít ilyen körülmények között az Úr józanító üzenete: Nyomorult, szegény, vak és mezítelen vagy! Értkeid hamisak, nem tőlem való. Tanácsom: „Vásárolj tőlem igazi aranyat, fehér ruhát, és orvosságot, hogy ne légy becsapott, mezítelen és vak, igyekezz megtérni! Szeretettől mondom mindezt. Ez az igazság. Ne légy öncsalás áldozata! Végre rá kell döbbedned arra, hogy nem vagy megtérve. Igyekezz megtérni! Ezért álltam az ajtód elé, és várok becsapásra nálad, hogy közösséget vállaljak veled, hogy győzelemre segítslek. Így — ahogy rád nézek — undor fog el, hányinger. Így, ahogy vagy, reménytelen a jövőd. Kiköplek. Mások is ezt teszik majd. Felüdülést várnak tőled, mint a friss forrásvíztől, aztán amikor „megkóstolnak”, és megbizonyosod-

nak arról, hogy langyos, poshadt, áporodott vagy, undorral és mélységes csaldással köpnek ki. Talán általánosítani is fognak, vagy egyenesen azt mondják: ilyen a gazdag, nagy gyülekezet, milyennek lehetnek a kicsik?! — S ha egy táblát fedeznek föl valahol egy falon: Baptista Imaház, rád gondolnak, a langyos gyülekezetre, és a nyomukban furcsa szorongással fordulnak el, friss levegőt kapkodva. Lehet, hogy temiatad mondanak le arról, hogy egyáltalán keressék a felüdülést. Lehet, hogy te miattad állapítják meg: mindenütt érdemes inkább örömet keresni, mint keresztyének között.

A legtragikusabb az, hogy a langyos keresztyén egyáltalán nem így látja a dolgot. Magát buzgónak, lángolóknak véli. Vizsgáljuk meg magunkat és gyülekezetünket! Hogyan ismerhetjük föl ezt a veszedelmes lelkiállapotot? A legbiztosabb jele a langyosságnak a megelégedés. Nálunk minden rendben van. Az imaélet, a látogatottság, az adakozás, a különféle szolgálatok, bibliakörök, az előjáróság, az ének és zenekar — mindent meg gondoltunk, mindent megfontoltunk, mindent megszerveztünk, elégedettek lehetünk. — S ebben a „tökéletes” szervezetben Istennek nincs helye, az ajtón kívül áll és zörget, várja, hogy fölfedezze ez a tökéletes közösség: lehet, hogy minden rendben van, és langyos, zsongító békesség jellemző a gyülekezeti életre, csak éppen Krisztushoz nincs senkinek semmi köze. Meg kellene térni!

Filadelfiában, a gyenge adottságokkal rendelkező szegény gyülekezetben az Úr arról beszél, hogy az állhatatosság gyümölcseként már megvan a korona. Nekik már magasabb osztályokba kell járniuk a megszentelődés területén. Bizonyára vannak ilyen gyülekezeteink, de

talán vannak olyanok is, mint a laodiceai.

Miben nyilvánulna meg Laodiceában a megtérés? Először abban, hogy fölismernék a feltöltő szeretet hangját az intésben, és nem személyeskedésnek vennék a konkrét figyelmeztetést. Aztán abban, hogy megváltoztatnák a gondolkodásukat önmagukkal és vált értékeikkel kapcsolatban, és elfogadnák az Úr ítéletét: hamis kincs az, ami birtokukban van. A tűzpróbát nem állja. Ennek nyomán belátnák, hogy valójában nincstelenek, és igazi kincsekért fordulnának az Úrhoz.

Minderre természetesen nem is olyan egyszerű eljutni. Esetleg egy élet fölhalmozott vélt kincseiről kell belátni, hogy hamisak. Esetleg egy gyülekezeti struktúráról, évtizedek hosszú során kialakult, nagyon is biblikusnak tűnő rendről kell elismerni, hogy emberi találmány, mégpedig amolyan „középutas”, „se hideg, se meleg”. Hányszor lehet hallani: Azért nem én adakozok a legkevésbé, nem a mi gyülekezetünk az utolsó — különösen ha a létszámot is figyelembe vesszük — a Békehármokban között országos adakozási lista szerint. Igaz, hogy nem vagyunk elsők, de utolsók sem! Íme egy példa — az adakozás — arra, hogy mennyire nem érzékeljük: nem valahol középen kell lennünk! Aki győz, azaz aki az első lesz, az ül majd velem trónra — mondja Jézus. Nem azok, akik idejük nagyobb részét amolyan „önhőmérőzésre” fordítják, nehogy az általuk ideálisnak tartott középhőmérséklettől lefelé vagy fölfelé „elmozduljanak”. A langyos keresztyén és a langyos gyülekezet sorsa a legkeményebb ítélet. Mivel ismeri az igazságot, súlyosabb a büne, mint a hideg, Istent egyáltalán nem ismerő embereknek.

Egyetlen út kínálkozik, s ez nem valamiféle lassú bemelegedés, hanem a *megtérés*. Vajon nem erre lenne-e szükség esetenként, amikor módszertani, pe-

dagógiai s ki tudja miféle manőverekkel próbáljuk saját lelki életünk, vagy gyülekezeteink hőfokát emelni?

A langyos szeretet nem szeretet, a langyos ragaszkodás hűtlenség! Istent és az embereket vagy forrón szeretjük, vagy sehogy. Vajon átsüt-e rajtunk és gyülekezeteinken a Szentlélek éltető melege? Vajon fölmelegszene-e közöttünk a fázó emberek, és megtalálják-e a szeretet forrását? „Akinék van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”

Ifj. Almási Mihály

Esti áhitat

— Efézus 5:19 —

Nyárest lomha
csöndjében,
mint forgószél,
imádság kél
egy kis család
szívében.

Szerény vendég
egynehány,
asztal körül
együtt örül
sárga gyümölcs
lakomán.

Mindent betölt
a Lélek,
száll a harmat,
s éjbe olvad
az Istent
dicsérő ének...

(1964)

Lakatos József